

Nr 751

Av herrar **Nilsson** i Agnäs och **Ringaby**, om förbud mot spridande av vägsalt.

Den kemiska produkt som under benämningen vägsalt vintertid sprides på gator och gångbanor i städer och tätorter har visat sig medföra en rad olägenheter. Det har visat sig att rostangreppen på fordonen i vissmån ökas genom vägsaltets inverkan. Det är dessutom klarlagt, att saltet har en ogynnsam inverkan på läder och vållar därigenom skador på skodon. Det har befunnits att bonade golv och mattor utsättes för skadegörelse av saltet, då det följer med in i trappor och korridorer och rum, varvid husmödrar och andra med ansvar för lägenheter åsamkas merarbete och kostnader på grund av saltet. Den sammanlagda kostnaden i vårt land för den skada vägsaltet orsakar torde uppgå till stora belopp.

Det synes fördenskull angeläget att spridningen av vägsalt förhindras eller åtminstone begränsas. Vägsaltets värde torde icke vara av sådan storleksgrad att det innebär katastrof, om det icke längre kommer till användning.

Med stöd av vad som ovan anförts hemställes,

att riksdagen måtte besluta att användandet av s. k. vägsalt på gator och gångbanor förbjödes.

Stockholm den 26 januari 1968

Tore Nilsson (h)

i Agnäs

Per-Eric Ringaby (h)
